

opbakning til sin linje fra et flertal i Folketinget. Og det viste sig jo fuldstændig krystalklart i den her debat, fordi der er én gruppe af partier, nemlig SF og Venstre, som går ind for en bred regeringskonference, altså en regeringskonference, hvor nye emner skal ind på dagsordenen.

Jeg siger tak til hr. Aage Frandsen for den generelle støtte til betragtningerne i Enhedslistens beslutningsforslag, men jeg er altså nødt til at sige, at den linje, SF og Venstre har med at bringe nye emner med flertalsafgørelser ind på regeringskonferencens dagsorden, altså fører ud i glidebanen. Og jeg ved godt, at det bestemte ikke er SF's ønske, at det skal føre ud i glidebanen, det ved jeg godt – hr. Aage Frandsen har kun ædle motiver, det ved jeg godt – men jeg er nødt til at sige, at hvis man følger den linje, så ender det rivegalt.

Det ved regeringen godt, og derfor er regeringen ikke tilhænger af den linje. Den ønsker rent faktisk en smal dagsorden. Den ønsker bare at have mulighed for at indgå dette kompromis til sidst, som vi alle sammen ved det ender med, og som også er rivende galt. Derfor må man altså konstatere, at regeringen står i en situation, hvor den i virkeligheden ikke har noget egentligt mandat fra noget som helst, der kan kaldes et flertal i Folketinget; den har bare sin egen forhandlingsposition, som der ikke umiddelbart har kunnet samles et flertal imod, men den har ikke et flertal bag sig, det har den ikke.

Og samtidig står den over for et flertal af lande. Den har faktisk kun Storbritannien som allieret, og vi ved alle sammen godt, at Storbritannien opgiver sin modstand og indgår et kompromis: I det øjeblik spørgsmålet om stemmevægte er afgjort til de store landes fordel, vil Storbritannien selvfølgelig indgå det kompromis. Vi ved godt, hvorfor Storbritannien i øjeblikket optræder fodslæbende, og det er ikke, fordi Tony Blair er imod unionsudviklingen, det er bare, fordi han vil have mere magt til de store lande. Og når det kompromis så er indgået, vil udenrigsministeren desværre stå fuldstændig mutters alene. Sådan ved vi jo godt at timingen er.

De eneste, der kan ændre det, er den danske befolkning ved folkeafstemningen, for det vil nemlig også smitte af i England og i Sverige og ændre den politiske dagsorden også i England og Sverige. Derfor er det så fantastisk nødvendigt med det nej den 28. september.

En ting, som jeg egentlig ikke forstår, er, at regeringen ikke siger ja tak til det her forslag ud fra den betragtning, at dette forslags vedtagelse ville være den eneste tilbageværende mulighed, regeringen havde for virkelig at stive sin forhandlingsposition af. For hvis regeringen kom og sagde, at et flertal i Folketinget i Danmark har pålagt den at nedlægge veto eller i det mindste fremskaffe en dansk undtagelse på det her område, så ville regeringen dog have det at forhandle ud fra. Det ville give en vis styrket position, også fordi man ville vide i EU, at et meget stort flertal i den danske befolkning uden tvivl vil stå bag det synspunkt. Men heller ikke den styrkeposition ønsker regeringen at anskaffe sig, og derfor ved vi godt, hvordan det går for den danske regering, når afgørelsens dag kommer i Nice i december.

Og regeringen skal i hvert fald ikke komme til den tid og sige, at den ikke blev advaret. Men det er jo en ringe trøst for den danske befolkning, hvis det til den tid ender sådan, og det kan det risikere at gøre, hvis det bliver et ja ved folkeafstemningen den 28. september.

Jeg stillede et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, som jeg ikke fik noget svar på, og det var: Når man nu ikke vil nedlægge veto og det altså ender med et kompromis om flertalsafgørelser, kan vi så få en garanti for, at befolkningen i Danmark i det mindste vil blive hørt ved en folkeafstemning?

Det burde være banalt demokrati, at sådan er det, at man naturligvis ikke kan flytte magten væk fra Folketinget og afskaffe vetoet og indføre flertalsafgørelser på vitale områder i det danske demokrati uden at spørge befolkningen ved en folkeafstemning. Men det har jo hidtil været regeringens opfattelse, at man skulle undgå en folkeafstemning om Nicetrakaten. Jeg håber, at ministeren vil meddele nu i sit svar til mit spørgsmål her, at det fortvivlende synspunkt har man ikke længere, det håber jeg vitterlig.

For der var jo røster i denne her debat, den konservative ordfører ikke mindst, som tenderede i retning af, at befolkningen slet ikke skulle blandes ind i det her spørgsmål, det skulle behandles bag lukkede døre i Folketingets Europaudvalg. Jeg ved godt, at det ikke var ministerens synspunkt. Ministeren var dog ikke ked af, at vi fik en debat om det her i Folketingssalen i dag.

Men man kan altså efter min mening ikke lave sådan nogle ting her uden om befolkning-